ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε — 19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1927 — ΑΡΙΘ 46

ΚΑΙΝΟΣΠΟΥΔΙΑ

Ἡ ἀπότομος καὶ αἰφνιδία ἔκρηξις τῆς τελευταίας ἐπαναστάσεως ἐν Ρωσίᾳ διαρκοῦντος τοῦ παγκοσμίου πολέμου καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ γεγονὸς τοῦ πολέμου τούτου ἐνεφανίσθησαν ἐν τῇ σημερινῇ περιόδῳ τῆς ἱστορίας ὡς σταθμοὶ ἱστορικοὶ ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι κλείουν ὄπισθέν των μίαν ὡρισμένην ἐποχήν, καὶ διανοίγουν μίαν νέαν, τῆς προτέρας διάφορον. Ἡ διαφορὰ αὕτη εἰς τὴν σύγχρονον κοινὴν συνείδησιν παρουσιάζεται τόσον μεγάλη, ὥστε νὰ φέρῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀποτόμου ἀντιθέσεως. Ἡ προπολεμικὴ ἐποχὴ διὰ τοὺς μεταπολεμικοὺς εἶνε ἡ παλαιὰ ἐποχή, ἡ ἐποχὴ ἣν ὑπεβάσταζον ἀρχαὶ καὶ ἀξίαι φανταστικαὶ καὶ ἀνύπαρκτοι καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὸ πρῶτον ὁρμητικὸν πλῆγμα εἰς ἐρείπια κρημνισθεῖσα. Ἡ μεταπολεμικὴ ἐποχὴ εἶνε ἡ ἀνατολή, ἡ ἐπιβολὴ καὶ τὸ κράτος τῶν νέων ἰδεῶν, ἡ πρὸς τὰς ὁποίας ὁρμὴ εἶνε ζωηρὰ καὶ πασιφανής, εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν νέων ἀρχῶν καὶ ἀξιῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ κατευνάσουν τὴν δίψαν τῆς ἀγωνιώσης ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ θὰ ἀνακουφίσουν τὸν ἀποκαμόντα ἐκ τοῦ ὀδυνηροῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ καμάτου προπολεμικὸν καὶ μεταπολεμικὸν ἄνθρωπον. Εἶνε ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὁραματισμοῦ τῆς ἐκ τοῦ παρελθόντος διαψευσθείσης καὶ ἀπογοητευθείσης ψυχῆς, ὁ παράδεισος τῶν ὀνείρων καὶ τῶν ρεμβασμῶν.

Εἶνε περιττὸν ἐνταῦθα νὰ ἀναπτυχθῇ ὅ,τι πολλάκις, πολλαχόθεν καὶ πολλαπλῶς ἀνελύθη καὶ ἐτονίσθη, πόσον δῆλα δή, πράγματι, ἀπεγοητεύθη ὁ κόσμος ἐκ τῆς συνολικῆς τε καὶ τῆς μερικῆς τοῦ παγκοσμίου πολέμου εἰκόνος, καὶ πόσον ἔκδηλος καὶ ἀνάγλυφος παρεστάθη ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του ἡ συγκλονιστικὴ ἀσυνέπεια τῶν ἀρχῶν, ἀφ' ὧν ἀνεπήδησε, καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων, εἰς ἃ κατέληξε. Παρὰ πάσας τὰς κολοσσιαίας καὶ παντοίας θυσίας, τὰς ὁποίας ὑπέστησαν οἱ λαοί, δὲν ἐπετεύχθη ἡ ἀπόδειξις τοῦ κράτους τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ στοιχειώδους ἀνθρωπισμοῦ ἀκριβῶς εἰς τὰς μᾶλλον ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐνδεδειγμένας περιστάσεις τῆς ἀριδηλοτέρας των ἐκδηλώσεως. Καὶ ὁ κόσμος ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἐποχή, τῆς ὁποίας τὸ κύριον γνώρισμα εἶνε τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ ὁ ἐγωϊσμός, ἀρχαί, δῆλα δή, εἰς τὰ εἴδωλα τῶν ὁποίων ἐθυσιάσθησαν μυρίαι ζωαὶ καὶ εὐτυχίαι, —τοιαύτη ἐποχὴ δέον νὰ ταφῇ ὑπὸ τὰς ἀρὰς τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ψυχολογικῆς ταύτης καταστάσεως, εἰς τὸν ὁρίζοντα, ὁ ὁποῖος χωρίζει τὸν εὐρωπαϊκὸν κόσμον ἀπὸ τὸ ἀπέραντον κράτος τῶν Ρώσων, ὑπεφαίνετο εἷς νέος ὁραματισμός, ἀνέθρωσκεν εἷς καινὸς ἥλιος νέου φωτὸς καὶ νέου θάλπους. Αἱ ὁλονὲν ἐκεῖθεν πλησιάζουσαι μελῳδίαι ἠκούοντο ὑπό τινων ὡς ἁρμονίαι καινάκουστοι, ὑποβάλλουσαι εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας νέας ἀγαλλιάσεις, νέαν ζωήν, νέας ἐλπίδας. Ἡ ἀποκαρδίωσις ἐκ τοῦ «παλαιϊσμοῦ» ἐπτέρωνε πρὸς τὸν μεσσίαν τοῦ νέου «φουτουρισμοῦ», ἔστω καὶ διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι ἐφαίνετο ὡς καινός. Ὁ «φουτουρισμὸς» αὐτὸς ἔψαλλεν ᾄσματα εἰς τὴν ἰσότητα, εἰς τὴν δικαιοσύνην, εἰς τὸν ἀνθρωπισμόν, εἰς τὸ δίκαιον τοῦ προλεταρίου, εἰς τὸ ἄδικον τοῦ ἀστοῦ, εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν τάξεων, εἰς τὸν Μάρξ, τὸν ὑλισμόν, τὸν ἀνθρώπινον στόμαχον, καὶ εἰς ἄλλα πολλά. Πολλοὶ ἐνεθουσιάσθησαν, καὶ ἔτεινον πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας. Ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ «μπολσεβισμοῦ» παρῆλθε δεκαετία ὁλόκληρος —διάστημα ἐπαρκέστατον διὰ νὰ σπουδασθῇ ἀνέτως καὶ παμμερῶς ἡ φυσιογνωμία τοῦ νέου μεσσίου, καὶ νὰ ἐκτιμηθῇ κατ' ἀξίαν. Ὅσοι ἰσόρροποι τὸν ἐγνώρισαν, ἀπέστρεψαν τὸ πρόσωπον ἀπ' αὐτοῦ μετ' ἀποστροφῆς καὶ ἀγανακτήσεως, διότι οὐδαμοῦ εὗρον τοσαύτην ἀνισότητα, ἀδικίαν, ἀπανθρωπίαν καὶ ἐξαχρείωσιν, ὅσην εἰς τὸ καινοφανὲς τοῦτο σύστημα τῆς ζωῆς. Ὅσοι ὅμως ἄπειροι, ἐπιπόλαιοι καὶ ἐπιφανειακῶς ἐνθουσιώδεις, ὅσοι ὀκνηρώδεις καὶ ἰδιοτελεῖς, ὅσοι ἠθικῶς ἀνερμάτιστοι καὶ ὑλισταί, προσχωροῦντες εἰς τὰς τάξεις τοῦ κομμουνισμοῦ ἀποτελοῦσι τὰς ἐρυθρᾶς στρατιάς του, τῶν ὁποίων σύμβολον εἶνε τὸ αἷμα τῆς «φιλανθρώπου» ἀνθρωποκτονίας.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν τῶν ὑπὸ τοῦ κομμουνισμοῦ στρατολογουμένων ἐνδιαφέρει κυρίως

ἡμᾶς ἡ νεολαία. Τὴν νεαρὰν ἡλικίαν διακρίνει τὸ κράτος τοῦ συναισθήματος ὑπὲρ τὴν λογικὴν καὶ τὴν ψυχρὰν κρίσιν. Ὁ νέος δὲν ἔχει τὸ ἔρμα τῆς πείρας τῶν πρεσβυτέρων, καὶ στερεῖται τῆς προσεκτικῆς ἐποπτείας καὶ τῆς ὡρίμου ἐπὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν προσώπων κρίσεως. Πᾶν ὅ,τι ἀγνοεῖ καὶ μανθάνει κατὰ πρῶτον, ἐκλαμβάνει ὡς νέον, καὶ ὁρμᾷ πρὸς αὐτό. Ἡ ὁρμὴ πρὸς τὸ νέον γεννᾷ ἐν αὐτῷ περιφρόνησιν πρὸς τὰ παλαιά· διὰ τοῦτο ἐνθουσιᾷ εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς προόδου, ἥτις τῷ παρουσιάζεται ὡς ἅλυσις «νέων», καὶ ἡ ψυχή του χαίνει διψαλέα πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς ἐξελίξεως ὡς ἀκαταπαύστου νέων ἐναλλαγῆς. Εἶνε ἡ φυσικὴ τοῦ νέου ῥοπὴ πρὸς τὴν γνῶσιν, ἐξικνουμένη μέχρι τοῦ σταδίου τῆς ἰσορροπήσεως μεταξὺ συναισθήματος καὶ κρίσεως, ὁπότε ἄρχεται τὸ στάδιον τῆς «ἐπιγνώσεως». Πᾶν λοιπὸν φέρον τὴν προσωπίδα τοῦ «νέου» ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τῶν νέων ὡς ὄντως νέον, κατὰ τοσοῦτο δὲ «μᾶλλον νέον», ὅσῳ τοῦτο εἶνε μᾶλλον ἀντίθετον πρὸς τὰ «παλαιά». Ὅ,τι ἐκ τῶν παλαιῶν ἐνομίσθη ἀνεπαρκὲς ἐκκηρύσσεται, καὶ πιστεύεται ὅτι τὸ ποθούμενον περιέχεται εἰς τὰ «νέα»—δῆθεν—δόγματα, τὰς νέας «μεθόδους», τὰς τάχα «νέας ἀξίας».

Αὕτη ἡ ἐπιπόλαιος καὶ ἄκρατος τῶν νέων καινοσπουδία εἶνε ἀνάγκη νὰ καταπολεμηθῇ διὰ τῆς ἀποδείξεως ὅτι οὔτε τὰ παλαιὰ ἀπώλεσαν τὴν ἀξίαν των, οὔτε τὰ «νέα» εἶνε καινά, ὅτι δὲ ὑπάρχουν αἰώνιοι ἀρχαὶ καὶ ἀξίαι, αἱ ὁποῖαι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν πρὸς τὴν «παλαιότητα» καὶ τὴν «καινότητα», διότι εἶνε ἀξίαι θεῖαι, ἔξω τόπου καὶ χρόνου. Εἶνε ἐπάναγκες εἰς τοῦτο ἡ προσοχὴ νὰ στραφῇ: εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς ἰσορροπήσεως τῆς ψυχῆς τῶν νεαρῶν ἑλληνοπαίδων ἵνα μή, ἀπαιδαγώγητοι καὶ ἀδίδακτοι καὶ ἀφώτιστοι ὅλως, ῥίπτωνται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κομμουνισμοῦ ἐκ τῆς φυσικῆς πρὸς τὴν καινοσπουδίαν ῥοπῆς, θύματα γινόμενοι τῶν ἐκμεταλλευτῶν τῶν ἀθφων πλασμάτων διὰ τοὺς πασιγνώστους ἰδιοτελεῖς των σκοπούς.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Αἵρεσις, ἐξ ὀρθοδόξου χριστιανικῆς ἐπόψεως, εἶναι πᾶσα ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν παρέκκλισις. Εἰς πάσας τὰς ἐποχάς, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ὑπῆρχον αἱρέσεις, τινὲς τῶν ὁποίων ἐτάραξαν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τὴν γαλήνην τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ὅμως, ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀντεπεξῆλθε κατ' αὐτῶν καὶ ἀνεδείχθη πάντοτε νικηφόρος. Ἐν τούτοις δὲν ἔλειψαν μέχρι σήμερον τὰ ζιζάνια τῶν αἱρετικῶν, ἀπὸ ξένων ἰδίως χωρῶν εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας μεταφυτευόμενα. Ἓν ἐκ τῶν αἱρετικῶν τούτων συστημάτων εἶναι καὶ ὁ Χιλιασμός, οὗτινος μία ὄψις ἢ μᾶλλον συνέχεια εἶναι οἱ λεγόμενοι

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΑΙ (ADVENTISTS)

1. Ἱστορία

Ὁ Κύριος ἐνίοτε ὡμίλει πρὸς τοὺς Ἀποστόλους Αὐτοῦ περὶ τῆς μελλούσης Αὐτοῦ ἐλεύσεως, ἀλλ' οἱ «***χρόνοι καὶ καιροί,***» οὓς μόνον «***ὁ Πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ***»[1] ἦσαν καὶ εἶναι ἄγνωστοι. Παρὰ ταῦτα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐκ θρησκευτικοῦ ζήλου, μᾶλλον δ' ἐκ περιεργείας καὶ ἀνυπομονησίας, κατεβάλλοντο καὶ καταβάλλονται ὑπό τινων φιλοπεριέργων πνευμάτων προσπάθειαι πρὸς ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου τῆς δευτέρας παρουσίας. Οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος Παρουσιασταὶ ἢ Χιλιασταὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ δευτέρα τοῦ Κυρίου παρουσία ἐγγίζει καὶ προετοιμάζονται πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῆς. Ἂν καὶ ἡ αἵρεσις αὕτη χρονολογεῖται ἀπὸ ἑνὸς περίπου μόνον αἰῶνος, ἐν τούτοις εἶναι μία ἐπανάληψις ὑπὸ νέαν μορφὴν ἀρχαιοτέρων δεισιδαιμονικῶν ἰδεῶν περὶ τοῦ χρόνου τῆς δευτέρας τοῦ Κυρίου παρουσίας. Εἰς πάσας τὰς ἐποχὰς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, μάλιστα δὲ κατόπιν μεγάλων πολιτικῶν, κοινωνικῶν καὶ θρησκευτικῶν γεγονότων, παρατηροῦνται παρόμοιαι τάσεις, μαρτυροῦσαι περὶ τῆς νοσταλγίας τῆς μελλούσης τοῦ Κυρίου παρουσίας καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς βασιλείας Αὐτοῦ, ὡς συνέβαινεν ἀκριβῶς ἐν τῷ Ἰουδαϊκῷ λαῷ μὲ τὴν προσδοχίαν τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσίου, κατόπιν ἰδίᾳ δοκιμασιῶν τοῦ λαοῦ τούτου. Ὁ Χριστιανισμὸς κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας ἐδοκίμασεν ἐπίσης πολλὰς καὶ σκληρὰς δοκιμασίας, ὡς ἐκ τούτων δ' ἡ προσδοκία τῆς ταχείας ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου πιστοποιεῖται ἤδη ἐν αὐτῇ τῇ Καινῇ Διαθήκῃ καὶ δὴ ταῖς προγενεστέραις ἐπιστολαῖς τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἐπιταθεῖσα ἰδίᾳ κατὰ τοὺς διωγμοὺς ἐπὶ τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων. Κατὰ τὸν τέταρτον αἰῶνα αἱ μετακινήσεις τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης καὶ αἱ ἐντεῦθεν ἀκαταστασίαι ἐπανέφερον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τὰς ἐλπίδας ταύτας ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ, τοῦτο δὲ συνέβη καὶ βραδύτερον, ὅτε ὁ ἐκ τοῦ Ἰσλαμισμοῦ κίνδυνος ἠπείλει τὴν Εὐρώπην καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως ἐν τῇ Δύσει. Αἱ τὴν πηγὴν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ προφήτου Δανιὴλ καὶ τῇ Ἀποκαλύψει τοῦ Ἰωάννου ἔχουσαι προσδοκίαι αὗται ἐπανῆλθον ζωηρότεραι ἐν τῷ Χριστιανικῷ κόσμῳ τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος,

1. Πραξ. α' 7

ἡ κακοδοξία δ' αὕτη διεδόθη καὶ εἰς πολλὰς χώρας τοῦ κόσμου καὶ δὴ τῆς Εὐρώπης.

Ἀρχηγὸς τῆς θρησκευτικῆς ταύτης κινήσεως ὑπῆρξεν ὁ Miller. Οὗτος κατ' ἀρχὰς ἐλευθερόδοξος ὤν, προσειλκύσθη κατόπιν ὑπὸ τῶν Ἀναβαπτιστῶν καὶ ἀπὸ τοῦ 1822 ἐπεδόθη εἰς μελέτας τῆς Γραφῆς καὶ δὴ εἰς ἑρμηνείας μυστικῶν χωρίων τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης. Ὁ Miller, στηριχθεὶς εἰς τὸ χωρίον τοῦ Δανιὴλ η' 14, ἔνθα ὁ λόγος περὶ δισχιλίων τριακοσίων ἡμερῶν καὶ παρερμηνεύων τοῦτο, ἐξήνεγκε τὴν γνώμην ὅτι ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ προφητεύεται μετὰ σαφηνείας ἡ δευτέρα τοῦ Κυρίου παρουσία. Εἰς τοὺς ὑπολογισμούς του προέβη ὡς ἑξῆς:

Ἐν πρώτοις αἱ ἡμέραι αὗται δέον νὰ ἐκληφθῶσι, κατ' αὐτόν, ὡς «προφητικαὶ ἡμέραι», δηλαδὴ ὡς ἔτη, συμφώνως τοῖς Ἀριθ. ιδ' 34 καὶ Ἰέζεκ. δ' 6, ἔνθα ἡμέρα=ἐνιαυτός. Μετὰ 2300 λοιπὸν ἔτη θὰ ἐπραγματοποιεῖτο ἡ προφητεία ***«καὶ καθαρισθήσεται τὸ ἅγιον»*** [1]. Ἀλλ' ἀπὸ πότε πρέπει ν' ἀρχίσωμεν ὑπολογίζοντες τὰ 2300 ἔτη; Ὁ Miller πρὸς ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο καταφεύγει εἰς τὸ χωρίον Δανιὴλ θ' 24, ἔνθα ὁ λόγος περὶ τῶν 70 ἑβδομάδων (7 X 70=490 ἔτη) καὶ καταστρώνει τοὺς ἑξῆς ὑπολογισμούς:

Αὐθαιρέτως λαμβάνει ὡς ἐφετηρίαν τῶν ὑπολογισμῶν του τὸ ἔτος 457 π. Χ., τὸ ἔτος δηλαδὴ τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς Ἱερουσαλήμ. Τῷ ὄντι 490 ἔτη μετὰ ταῦτα, ἤτοι τῷ 33 μ. Χ. κατὰ τὴν χριστιανικὴν χρονολογίαν συνέβη τὸ μέγα κοσμοϊστορικὸν γεγονὸς τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλ' ἐάν, κατὰ τὸν Miller, εἰς τὸ 457 π. Χ. προσθέσωμεν 2300 ἔτη, λαμβάνομεν τὸ ἔτος 1843 μ. Χ., καθ' ὃ θὰ ἐγίνετο ἡ δευτέρα παρουσία.

Ἤδη ἀπὸ τοῦ 1818 εἶχε σχηματίσει ὁ Miller τὴν πεποίθησιν ταύτην, ἣν ἤρχισε διακηρύττων 13 ἔτη βραδύτερον. Συμφώνως πρὸς τὰ κηρύγματα τοῦ Miller, ἡ δευτέρα παρουσία θὰ ἐγίνετο κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα μεταξὺ 21 Μαρτίου 1843 καὶ 21 Μαρτίου 1844, θὰ προηγεῖτο δὲ ταύτης ἡ κάθαρσις τῆς γῆς διὰ τοῦ πυρὸς (2 Πετρ. γ' 10). Πλήθη κόσμου ἐκ πασῶν τῶν προτεσταντικῶν ἀποχρώσεων καὶ αἱρέσεων ἔδωκαν πίστιν εἰς τὰς προφητείας τοῦ Miller, κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον ἐσχηματίσθη μία θρησκευτικὴ ὁμὰς ἐξ οὐκ ὀλίγων ὀπαδῶν, οἵτινες ὠνόμασαν ἑαυτοὺς A d v e n t i s t s, δηλαδὴ πιστεύοντας εἰς τὴν προσεχῆ τοῦ Κυρίου παρουσία (Advent).

Ὅσῳ προσήγγιζε τὸ κρίσιμον ἔτος 1843, τοσούτῳ μᾶλλον ἐπυκνοῦντο ἐξ ὅλων τῶν σημείων αἱ τάξεις τῶν Παρουσιαστῶν. Τὸ 1833 ἔλαβεν ὁ Miller τὴν ἄδειαν παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀναβαπτιστῶν ἐν Hampton ὅπως κηρύττῃ ἐλευθέρως, κατὰ τὸ αὐτὸ δὲ ἔτος ἐξέδωκε καὶ βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον: «Evidences from Scripture and History of the second coming of Christ about the year 1843 κλπ.». Σημειωτέον ὅτι ὁ Miller δὲν ἵδρυσεν ἰδιαιτέραν θρησκευτικὴν κοινότητα, καθ' ὅσον τὸ τέλος τοῦ κόσμου ἦν ἐγγύς. Ἀπὸ τοῦ 1840 ἡ θρησκευτικὴ αὕτη κίνησις ἔλαβε μεγαλειτέρας διαστάσεις ἐν Ἀμερικῇ. Ἐφ' ὅσον τὸ κρίσιμον ἔτος ἐπλησίαζεν, ἐπὶ τοσοῦτον ἐπετείνετο καὶ ἡ ἀγωνία, φθάσασα εἰς τὸ κατακόρυφον κατὰ τὸν χειμῶνα 1843—1844. Κατὰ τὸ ἔαρ 1844 οἱ Παρουσιασταὶ ἐν λευκῇ στολῇ ἀνέμενον ἐναγωνίως τὴν ὥραν τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου. Ἡ 21 Μαρτίου ὅμως 1844 παρῆλθεν ἄνευ ἐξαιρετικοῦ τινος γεγονότος καὶ αἱ προσδοκίαι τῶν Παρουσιαστῶν διεψεύσθησαν. Ἡ ἀπογοήτευσις ὑπῆρξε μεγάλη. Ὁ Miller ὁμολογεῖ τὸ λάθος του, ἐμμένει ὅμως εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ δευτέρα παρουσία τοῦ Κυρίου εἶναι ἐγγύς. Τὴν λύσιν εἰς τὸ ἀδιέξοδον ἔδωκεν ὁμόφρων τις τοῦ Miller, ὁ S. S. Snow, ὅστις, ὡς ἐνόμιζεν, ἔλαβε «φώτισιν» περὶ τῆς παραβολῆς τῶν δέκα παρθένων, καθ' ἣν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ ὁ νυμφίος, καταφθάσας περὶ τὸ μεσονύκτιον (Ματθ. κε' 5—6). Ὁ Snow ὑπελόγισε τὴν ἐπιβράδυνσιν ταύτην εἰς ἡμίσειαν ἡμέραν, δηλαδὴ εἰς ἥμισυ ἔτος. Λοιπὸν ἡ δευτέρα παρουσία θὰ ἐγίνετο ἀφεύκτως μετὰ 6 μῆνας, ἤτοι τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1844. Ἡ ἐξήγησις αὕτη ἐθεωρήθη ὡς ἱκανοποιητικὴ καὶ αἱ ἐλπίδες ἤρχισαν ν' ἀναγεννῶνται. Τοσαύτη δὲ ἦτο καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἡ πεποίθησις τῶν ὀπαδῶν τοῦ Snow καὶ Miller, ὥστε πολλοὶ ἐξ αὐτῶν δὲν συνεκόμισαν τοὺς καρποὺς των, ἀφήσαντες τὴν συγκομιδὴν νὰ σαπῇ ἐν ἀναμονῇ τῆς μεγάλης ἡμέρας!

Οὐκ ὀλίγοι ἀπεχώρησαν ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν, εἰς ἃς ἀνῆκον, οὕτω δὲ ἐσχηματίσθη ἰδιαιτέρα θρησκευτικὴ κοινότης. «Ἀλλά», ὡς γράφει ὁ χιλιαστὴς Lenghborough ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν παρουσιαστῶν, «καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη παρῆλθε καὶ ἀφῆκε τοὺς ἀναμένοντας φεῦ! ἐν ὀδύνῃ. Τὸ σκεῦος τοῦ ἀρώματος, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου προὐξένει εἰς αὐτοὺς ἀθάνατον ἀγαλλίασιν, ἔκειτο συντετριμμένον πρὸ τῶν ποδῶν των. Καὶ ὅμως εἶχον τόσον πολὺ ἐπικαλεσθῇ τὸν Κύριον! Ἀλλὰ δὲν ἦλθε!» Ἄλλος τις φίλος τοῦ Miller γράφει: «Ἐγκατέλειψα μετὰ πικρίας τὴν οἰκίαν τῆς συγκεντρώσεως καὶ ἔκλαυσα ὡς παιδίον. Ὁ χρόνος παρῆλθεν, ἀλλ' ὁ περιπόθητος Κύριος δὲν ἐφάνη

1. Δαν. η' 14.

Καὶ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν μας τὸ λεχθὲν ὑπὸ Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς; «Ἦραν τὸν κύριόν μου καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν». Αἱ ὁμολογίαι αὗται ἔχουσί τι τὸ συγκινητικὸν ἀληθῶς. Ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἐντυπώσεις ἔγραφε καὶ ὁ Miller τὰ ἑξῆς κατὰ τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου 1844: «Εἴμεθα κατὰ τοῦτο ἔνοχοι, ὅτι ἱδρύσαμεν ἰδίαν ἐκκλησίαν· εἴθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς συγχωρήσῃ!» Πολλοὶ ἐπανῆλθον κατησχυμένοι εἰς τοὺς κόλπους τῶν Ἐκκλησιῶν των, ἅς πρὸ ὀλίγου εἶχον ὑβρίσει, καὶ οἱ ἐμμείνωντες εἰς τὰς δοξασίας των ἀπεκλείσθησαν τῆς ἐπισήμου ἐκκλησίας τῶν Ἀναβαπτιστῶν κατὰ Ἰανουάριον 1845.

Ἐν Βερολίνῳ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΤΑ ΕΝ ΡΩΣΙΑ

Ἡ νέα τροπή, ἥτις ἐδόθη εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα τῆς πατριαρχικῆς ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ τοποτηρητεύοντος μητροπολίτου Σεργίου καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἱερᾶς συνόδου, φυσικὸν ἦτο νὰ συγκινήσῃ τὰ μάλιστα τὸν ὑπερόριον ὀρθόδοξον ρωσικὸν κόσμον. Εἴδομεν ἤδη ποῖαι ἑρμηνεῖαι ἐδόθησαν ὑπὸ διαφόρων μερίδων τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ρώσων εἰς τὸ διάβημα τοῦ μητροπ. Σεργίου. Ἀλλ' ἐθεωρήθη ἐπάναγκες ὅπως διαβιβασθῇ εἰς Μόσχαν καὶ αἰτιολογικὴ ἔκθεσις διασαφοῦσα τὴν στάσιν αὐτῶν ἀπέναντι τῶν νέων ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ ἀναλάβῃ ἡ πατριαρχικὴ Ἐκκλησία ἀπέναντι τοῦ ἐν Ρωσίᾳ σοβετικοῦ καθεστῶτος. Σημεῖά τινα τῶν διασαφήσεων τούτων εἶνε λίαν ἐνδιαφέροντα. Δὲν δυνάμεθα — λέγεται σὺν ἄλλοις ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐγγράφῳ—νὰ παρασιωπήσωμεν τὴν ἀντίφασιν τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῶν κομμουνιστῶν, τῶν κυβερνώντων τὸν σύνδεσμον (τῶν σοβετικῶν δημοκρατιῶν). Ὁ ἰδικός των σκοπὸς εἶνε ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ νόμου αὐτοῦ· ἡμεῖς δὲ ὅλην τὴν ἔννοιαν καὶ ὅλον τὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν βλέπομεν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τῆς εἰς τὸν Θεὸν πίστεως καὶ ἐν τῇ ὅσον τὸ δυνατὸν εὐρυτέρᾳ διαδόσει καὶ κατοχυρώσει τῆς πίστεως ταύτης ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν. Ἐκεῖνοι ἀναγνωρίζουν καὶ ὁμολογοῦν μόνην τὴν ὑλιστικὴν ἀντίληψιν τῆς ἱστορίας· ἐνῷ ἡμεῖς πιστεύομεν εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν καὶ εἰς τὸ θαῦμα. Τὴν πρόοδον τῆς Ἐκκλησίας ἡμεῖς ἐνορῶμεν οὐχὶ ἐν τῇ προσαρμογῇ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰς «ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου ἐποχῆς», οὐχὶ ἐν τῷ ἀκρωτηριασμῷ τοῦ ἰδεώδους τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ ἐν τῇ μετατροπῇ τῶν κανόνων της, ἀλλ' ἐν τούτῳ, ὅτι ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ τῇ καθ' ὅλου συγχρόνῳ καταστάσει τῶν πραγμάτων ὀφείλει νὰ γινώσκῃ πῶς νὰ ἀνάπτῃ καὶ τρέφῃ καὶ συντηρῇ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων τὸ πρότερον ὑπάρχον πῦρ τοῦ ἐνθέου ζήλου καὶ νὰ διδάσκῃ τὸ ποίμνιον καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμη τὸ ζενὶθ τοῦ ὑλισμοῦ νὰ εὑρίσκῃ τὴν ἔννοιαν τῆς ζωῆς του ἐπέκεινα τοῦ τάφου, καὶ οὐχὶ ἐνταῦθα, ἐπὶ τῆς γῆς...Ὑπισχνούμενοι πλήρη νομιμοφροσύνην ὑποχρεωτικὴν εἰς πάντας τοὺς πολίτας τοῦ σοβετικοῦ συνδέσμου, ἡμεῖς, οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπωμισθῶμεν οἱασδήποτε ὑποχρεώσεις πρὸς ἀπόδειξιν τῆς νομιμοφροσύνης ἡμῶν ταύτης. Ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ὑπερορίους κληρικούς, τοὺς ἀκολουθήσαντας τὰ ἐκπατρισθέντα εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ποίμνιά των, οὗτοι, μὴ λογιζόμενοι ἑαυτοὺς πολίτας τῶν σοβετικῶν δημοκρατιῶν, ἐνίοτε ἐκφράζονται δυσμενῶς κατ' αὐτῶν· δὲν εἶνε ὅμως ὀρθὸν ἡ εὐθύνη νὰ καταλογίζηται εἰς τὴν ὅλην ρωσικὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸν ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ σημερινοῦ ρωσικοῦ κράτους διαβιοῦντα κλῆρον.

Καὶ ταῦτα μὲν οἱ ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ Ρῶσοι, ὧν ἐκκλησιαστικῶς προΐσταται ὁ μητροπ. Εὐλόγιος. Οἱ δὲ περὶ τὸν μητροπ. Ἀντώνιον ἐν Κάρλοβιτς συνεσπειρωμένοι εἰς κολλεγιακὴν «σύνοδον» ρῶσοι ἱεράρχαι προέβησαν ἐκ τῆς αὐτῆς ἀφορμῆς εἰς ἀποφάσεις ἔτι ριζικωτέρας, διατυπωθείσας ἐν ἰδίῳ ἐγκυκλίῳ πρὸς τὸ ὀρθόδοξον ποίμνιον.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ μητροπ. Σεργίου—λέγεται σὺν ἄλλοις ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ—καὶ τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς συνόδου δὲν συνετάχθη ἐλευθέρως, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν πίεσιν τῶν διωκτῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τυράννων τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ μπολσεβικῶν. Διότι οὐδεὶς ἱεράρχης, ἐλεύθερος τῆς πιέσεως καὶ τῆς αἰχμαλωσίας τῶν κακίστων τούτων ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ, δύναται νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν νόμιμον, νὰ πιστεύῃ εἰς εἰρηνικὰς τάχα σχέσεις αὐτῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἐλπίζῃ ποτὲ ἀποκατάστασιν κανονικῶν μετ' αὐτῆς σχέσεων. Ἐπὶ δεκαετίαν ὁλόκληρον ἐξακολουθεῖ ὁ κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ διωγμὸς ἐν τῇ πολυπαθεῖ Ρωσίᾳ, διωγμὸς ὑπομιμνήσκων ἡμῖν τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ Χριστιανισμοῦ. Πῶς λοιπὸν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκφρασθῇ παλλαϊκὴ εὐγνωμοσύνη πρὸς τοιαύτην ἐξουσίαν; Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ γίνεται λόγος περὶ προσοχῆς αὐτῆς πρὸς τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τοῦ ὀρθοδόξου πληθυσμοῦ;

Ἡ ἐπιστολὴ (τοῦ μητροπ. Σεργίου) ἐπιδιώκει σκοπὸν ἀνέφικτον, ἤτοι τὴν σύναψιν ἀνηκούστου δεσμοῦ μεταξὺ τῆς ἀθέου ἐξουσίας καὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκ-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμε-ρομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινὰ	Ἦχοι
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ	4	Κυρ. Ι' Λουκᾶ	Ἁγ. Βαρβάρας	Γ'	πλ δ
	11	Κυρ ΙΑ' Λουκᾶ (Προπατόρων)	Κυριακὴ ΚΘ' (Προπατόρων)	Δ'	'α
	18	Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσ.	Κυρ. πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσ.	Ε'	β'
	25	ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ	ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ	—	—

κλησίας. Ἀλλὰ «τίς μετοχὴ δικαιοσύνῃ καὶ ἀνομίᾳ; Τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ;» Ἡ χαρὰ τῆς σοβετικῆς ἐξουσίας εἶνε ἡ ἐλάττωσις τῆς πίστεως καὶ τῆς εὐσεβείας, ὁ πολλαπλασιασμὸς τῆς ἀνομίας, ἡ διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἐξόντωσις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ καταβασάνισις τῶν πιστῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, ἡ χύσις τοῦ αἵματος τῶν δικαίων, ἡ ἐπὶ τῆς γῆς ἵδρυσις τῆς βασιλείας τοῦ διαβόλου. Δύνανται πάντα ταῦτα νὰ ἀποτελέσωσι χαρὰν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν;

Τὸ ἔγγραφον τοῦ μητροπ. Σεργίου—λέγεται περαιτέρω—δὲν εἶνε ἔγγραφον ἱεράρχου καὶ ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ πολιτικὸν ἔγγραφον, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἔχῃ σημασίαν ἐκκλησιαστικὴν καὶ κανονικήν, οὐδ' εἶνε ἄρα ὑποχρεωτικὸν δι' ἡμᾶς, ἐλευθέρους τοῦ ζυγοῦ καὶ τῆς αἰχμαλωσίας τῆς θεομάχου καὶ χριστομισήτου ἐξουσίας. Οἱ μπολσεβικοὶ εἶνε οἱ ἐξαναγκάσαντες τὸν Σέργιον καὶ τοὺς λοιποὺς ἱεράρχας νὰ δηλώσωσιν, ὅτι ἡ σοβετικὴ ἐξουσία εἶνε νόμιμος, ὅτι πρέπει νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς αὐτήν, ὡς τάχα θεοσύστατον, ὅτι τὰ συμφέροντα αὐτῆς συμπίπτουσι πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι ἡ εἰς αὐτὴν ἀντίστασις εἶνε ἐγκληματικὴ καὶ δέον νὰ τιμωρῆται δι' ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν. Ἄλλαις λέξεσι τὸ ἔγγραφον τῶν ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας κατέστη ἓν τῶν μέσων τῆς προπαγάνδας τῆς σοβετικῆς ἐξουσίας καὶ τῆς εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν εἰσαγωγῆς τῆς ἀθέου πολιτικῆς. Οἱ ἱεράρχαι εὐλογοῦσι τὴν ἀντιχριστιανικὴν πολιτικὴν τῶν ἐχθρῶν πάσης θρησκείας. Κατάστασις δῆλα δὴ πραγμάτων ὅλως ἀλλοτρία πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπιβλαβὴς καὶ ἐπικίνδυνος, ἱκανὴ νὰ δημιουργήσῃ νέον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ βαρὺν τάραχον καὶ νὰ παράσχῃ ἀφορμὴν νὰ φοβώμεθα διὰ τὴν ἁγνότητα τῆς ἐν Ρωσίᾳ ὀρθοδοξίας. Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ εὐλογῇ ἀντιχριστιανικήν, πολλῷ δ' ἧττον ἄθεον πολιτικήν...

Ζητεῖται παρὰ τοῦ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κλήρου νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς νόμιμον τὴν σοβετικὴν ἐξουσίαν καὶ δὴ νὰ δώσῃ γραπτὴν δήλωσιν περὶ τῆς εἰς αὐτὴν πίστεως. Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἀδύνατον. Ἡμεῖς θεωροῦμεν αὐτὴν παράνομον καὶ οὐχὶ θεοσύστατον, ἀλλὰ μόνον ὑπάρχουσαν κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ πρὸς συνέτισιν ἡμῶν. Καὶ προσευχόμεθα εἰς τὸν Θεὸν ὅπως ἀπαλλάξῃ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ καὶ τὴν Ρωσίαν ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ καὶ τῆς αἰχμαλωσίας εἰς ταύτην τὴν ἐξουσίαν

Εἶνε δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ νόμιμος ἡ ἀπόφασις τῆς προσωρινῆς πατριαρχικῆς Συνόδου περὶ παύσεως καὶ ἀποκλεισμοῦ τῶν ἱεραρχῶν καὶ τῶν λοιπῶν κληρικῶν ἀπὸ τοῦ κλήρου τοῦ ἐν Μόσχᾳ Πατριαρχείου, ἐὰν οὗτοι δὲν δώσωσι γραπτὴν καθομολόγησιν πίστεως εἰς τὴν σοβετικὴν ἐξουσίαν; Τοιοῦτο θέσπισμα τῆς συνόδου δὲν δύναται νὰ λογισθῇ νόμιμον καὶ κανονικόν· εἶνε ὑπέρβασις ἐξουσίας...

Τούτων πάντων ἕνεκα—καταλήγει ἡ ἀπόφασις—, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ ἀνωτάτη ἐν Ρωσίᾳ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τελεῖ ἐν δεινῇ αἰχμαλωσίᾳ εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν εἶνε ἐλευθέρα ἐν ταῖς πράξεσιν αὐτῆς, ἡμεῖς δὲ δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν μετ' αὐτῆς σχέσεις κανονικάς, ἀποφασίζεται: α) ὅπως ἡ ὑπερορία μερὶς τῆς Πανρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐφεξῆς διακόψῃ τὰς διοικητικὰς σχέσεις πρὸς τὴν ἐν Μόσχᾳ ἐκκλησ. ἀρχὴν διὰ τὸ ἀδύνατον τῶν κανονικῶν πρὸς αὐτὴν σχέσεων καὶ ἕνεκα τῆς ὑποδουλώσεως αὐτῆς εἰς τὴν ἄθεον σοβετικὴν ἐξουσίαν στεροῦσαν αὐτὴν ἐλευθερίας ἐν ταῖς ἐκδηλώσεσιν αὐτῆς καὶ ἐν τῇ κανονικῇ διακυβερνήσει τῆς Ἐκκλησίας· β) ὅπως ἀπαλλαγῇ ἡ ἱεραρχία ἡμῶν ἡ ἐν Ρωσίᾳ τῆς εὐθύνης διὰ τὴν μὴ ὑφ' ἡμῶν ἀναγνώρισιν τῆς σοβετικῆς ἐξουσίας μέχρι τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν κανονικῶν μετὰ τῆς Ρωσίας σχέσεων καὶ μέχρι τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ διωγμοῦ τῆς ἀθέου σοβετικῆς ἐξουσίας· γ) ὅπως τὸ ὑπερόριον τμῆμα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας θεωρῇ ἑαυτὸ ἀναπόσπαστον κλάδον τῆς μεγάλης Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ μερὶς αὕτη δὲν ἀποχωρίζει ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς Μητρὸς αὐτῆς Ἐκκλησίας ***καὶ δὲν θεωρεῖ ἑαυτὴν αὐτοκέφαλον***, ἀλλ' ὡς τὸ πρὶν θεωρεῖ κεφαλὴν αὐτῆς τὸν πατριαρχικὸν τοποτηρητὴν μητροπολίτην Πέτρον καὶ αὐτοῦ τὸ ὄνομα μνημονεύει ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις· δ) ὅπως θεωρῆται ἀντικανονικὴ πᾶσα διάταξις τοῦ μητροπολίτου Σεργίου καὶ τῆς συνόδου αὐτοῦ περὶ ἀποκλεισμοῦ τῶν ὑπερορίων ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν, τῶν μὴ βουλομένων νὰ παράσχωσιν ἔγγραφον πίστιν εἰς τὴν σοβετικὴν κυβέρνησιν, ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ κλήρου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας· καὶ ε) ὅπως ἀποκρουσθῇ διαρρήδην ἡ πρότασις τοῦ μητροπ. Σεργίου καὶ τῆς συνό-

δου αὐτοῦ περὶ ὑπογραφῆς πίστεως εἰς τὴν σοβετικὴν κυβέρνησιν ὡς ἀντικανονικὴ καὶ λίαν ἐπιβλαβὴς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, τήν τε ἐν Ρωσίᾳ καὶ τὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Οὗ ἐστι χρεία.

Ἡ ἐν τοῖς κόλποις τῆς κυβερνήσεως συνασπισμοῦ ἐπελθοῦσα συμφωνία ὡς πρὸς τὴν προσήκουσαν ρύθμισιν τοῦ φλέγοντος ἐκπαιδευτικοῦ ζητήματος καὶ αἱ βάσεις, ἐφ' ὧν ἐπετεύχθη αὕτη ἀνεκούφισαν ὁλόκληρον τὸν ἑλληνικὸν λαόν. Ἰδιαιτέρως ἱκανοποίησε τὸν λαὸν ἡ ἀπόφασις τῆς ἀναθεωρήσεως τῶν διδακτικῶν βιβλίων τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἡ ἀνακάθαρσις αὐτῶν ἀπὸ τῶν χυδαιοτήτων, τῶν ρυπαροτήτων, τῶν ἀνηθικοτήτων καὶ τῶν ἀναρχισμῶν, τῶν ἐπανειλημμένως ἐν τῷ τύπῳ καταγγελθέντων. Ὁ ἑλληνικὸς λαός, ὁ ἀνέκαθεν λαὸς τῶν εὐγενεστέρων καὶ ὑψηλοτέρων ἰδανικῶν, ἀντιλαμβάνεται καλῶς ὅτι τὸ πρώτιστον, καὶ τὸ ἕν, οὗ ἐστι χρεία δι' αὐτόν, εἶνε ἡ παρεχομένη εἰς τὰ τέκνα του πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ τροφή, ὅτι ἡ τροφὴ αὕτη ἐνοθεύθη ὑπὸ στρεβλῶν τὴν καρδίαν καὶ τὸν νοῦν, καὶ ὅτι ἀνάγκη νὰ πνεύσῃ ὑγιὴς ἄνεμος εἰς τὰ σχολεῖα. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ λόγοι θὰ μεταβληθῶσιν εἰς ἔργα ταχέως, τοῦ προβλήματος τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως λαμβάνοντος τὴν θέσιν, ἡ ὁποία ἐμπρέπει εἰς αὐτὸ μεταξὺ τῶν ἐπασχολούντων τὸ ἔθνος θεμελιωδῶν αὐτοῦ ζητημάτων.

Ἐγκληματικὴ ἑορτή.

Τὰ ἐν Ἀθήναις κομμουνόθρεπτα στοιχεῖα τὴν ἐσχάτην θὰ ὠφλίσκανον ἀγνωμοσύνην ἂν δὲν ἐδράττοντο τῆς εὐκαιρίας τῆς συμπληρώσεως τῆς ρωσικῆς κομμουνιστικῆς δεκαετίας πρὸς συνεορτασμὸν τῆς ἐρυθρᾶς ἐπετείου. Ἐγένετο λοιπὸν ἡ σχετικὴ «συντροφικὴ» συγκέντρωσις, καὶ ἀφοῦ ἐπλάκη τὸ ἐγκώμιον εἰς τὴν ἀπειρίαν τῶν ἀνθρωποκτονιῶν τοῦ ρωσικοῦ μπολσεβισμοῦ, ἠκούσθη ζητωκραυγὴ ζωηρὰ ὑπὲρ τῆς «ἰδεολογίας» τοῦ προλεταριάτου καὶ τὰ λοιπά. Ἐὰν ἡ ἀνοχὴ τῶν τοιούτων ἀναρχικῶν ἐκδηλώσεων λέγεται ἐλευθερία, ἀδυνατοῦμεν νὰ ὁρίσωμεν τί ἐστιν ἔγκλημα.

Ἡ ἐξέγερσις.

Ἤρχισε σοβαρὰ τῆς ἐργαζομένης κοινωνίας ἡ ἐξέγερσις κατὰ τῆς παθητικῆς στάσεως τῶν κυβερνώντων ἀπέναντι τῆς ὁλονὲν ἁπλουμένης κομμουνιστικῆς προπαγάνδας, τὴν μόλις δὲ συγκρατουμένην δυσφορίαν, τὴν ὁποίαν ἑρμηνεύει ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος Ἀθηνῶν ἐν τῷ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν Βουλὴν ἐπιδοθέντι κατ' αὐτὰς ὑπομνήματί του, συμμερίζεται ὁλόκληρος ἡ ὑγιὴς τοῦ λαοῦ μερίς. Καὶ ὁ τιμίως ἐργαζόμενος κόσμος, εὑρισκόμενος πρὸ τάσεων ἀναρχικῶν καὶ ἀνατρεπτικῶν τῆς κρατούσης τάξεως ἰδεῶν καὶ πραγμάτων, τάσεων προαγουσῶν τὴν ἀνηθικότητα καὶ τὸ ἔγκλημα, ὑπονομευουσῶν τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθῆκον καὶ ὠθουσῶν εἰς τὴν πρὸς τοὺς νόμους αὐτῆς ἀπείθειαν, ὀρθῶς διαγινώσκει ὅτι ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶνε ἰδεολογία, ὡς κατεφάνη ἐκ τῆς διαρρευσάσης δεκαετίας, καὶ ὀρθῶς ἀποφαίνεται ὅτι τὸ κράτος καθῆκον ἔχει νὰ θέσῃ αὐτὸν ἐκτὸς νόμου.

Ὑπαινιγμοί.

Οἱ συντάσσοντες τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας «Ἐκκλησιαστικὸς Κήρυξ», ἀναδημοσιεύοντες τὰ ἔν τισιν ἀθηναϊκαῖς ἐφημερίσι γραφέντα ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐν Σοφίᾳ πρὸ μηνὸς καὶ πλέον συγκλήσεως τῆς συνδιασκέψεως τῶν ἐθνικῶν συμβουλίων τῶν βαλκανικῶν λαῶν, τῆς ἀνὰ διετίαν ἐν ταῖς βαλκανικαῖς χώραις συγκαλουμένης τῇ πρωβουλίᾳ καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν τοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν διεθνοῦς φιλίας τῶν λαῶν διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν», ἐπάγονται τὸ ἀκόλουθον σχόλιον:

«Πᾶς ἀναγνώστης τῶν ἀνωτέρω δύναται ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ ἐξαγάγῃ τὸ συμπέρασμα περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐν σχέσει πρὸς τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα».

Εἰς τὸν οὐχὶ φιλάδελφον καὶ οὐχὶ καλῆς πίστεως ὑπαινιγμὸν τοῦτον δέον νὰ παρατηρηθῇ πρῶτον ὅτι ἀνακριβῶς ὁ περὶ τῶν πραγμάτων τούτων ἀπληροφόρητος ἑλληνικὸς τύπος ἔγραφε περὶ ἀντιπροσωπεύσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν συνδιάσκεψιν ταύτην, διότι, ὡς κάλλιστα γινώσκουσιν οἱ περὶ τὸν «Ἐκκλησ. Κήρυκα», εἰς τὰς συνδιασκέψεις τοῦ ἐν λόγῳ Παγκοσμίου Συνδέσμου δὲν παρίστανται ἀντιπρόσωποι Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ τὰ μέλη τῶν ἑκασταχοῦ Ἐθνικῶν Συμβουλίων, ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν λαῶν των. Δεύτερον, πῶς ὁμιλοῦσι κακιστικῶς, προφανῶς, περὶ τῆς «δ ι α γ ω γ ῆ ς τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐν τῷ σπουδαίῳ τούτῳ ἐκκλησιαστικῷ ζητήματι» ἀφοῦ γνωρίζουσι κ ά λ λ ι σ τ α τὴν αἰτίαν, δι' ἣν δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ μετάσχωσι τῆς συνδιασκέψεως οἱ ἀπαρτίζοντες τὸ ἐν Ἑλλάδι Ἐθνικὸν Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἡμῶν, ἀφοῦ ἀνεκοινώθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν τηλεγραφικῶς τὸ κωλῦσαν αὐτοὺς ἐμπόδιον καὶ διετυπώθη ἡ παράκλησις νὰ ἀναβληθῇ αὕτη ἐπὶ μικρὸν ἵνα μὴ ἄνευ τῶν ἑλλήνων ἀντιπροσώπων συγκροτηθῇ; Τρίτον, διατί τὸ ἐν λόγῳ βουλγαρικὸν σχόλιον χαρακτηρίζει τὸ ἐπασχολῆσαν τὴν συνδιάσκεψιν ζήτημα ὡς «ἐ κ κ λ η σ ι α σ τ ι κ ό ν», ἀφοῦ ἐπ' ἴσης κάλλιστα εἶνε γνωστὸν ὅτι αὕτη δὲν ἀσχολεῖται παντάπασι περὶ ζητήματα ἐ κ κ λ η σ ι α σ τ ι κ ά, ἀλλὰ περὶ τοὺς τρόπους καὶ τὰς μεθόδους, δι' ὧν θὰ εὐοδωθῇ ἡ παγίωσις φιλίων σχέσεων μεταξὺ τῶν διαφορων λαῶν, μόνον δὲ ὡς ὄργανα καὶ μέσα χρησιμοποιοῦνται αἱ Ἐκκλησίαι αὐτῶν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ εἰρημένου σκοποῦ; Ἡ «διαγωγὴ» τῶν Ἑλλήνων ἐν σχέσει πρὸς τὸ εὐγενὲς ἔργον καὶ τὸν ὑψηλὸν σκοπὸν τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου διετρανώθη ὡς ἄριστα κατὰ πάσας

τὰς μέχρι τοῦδε συγκληθείσας Συνδιασκέψεις, ὡς μάλιστα δὲ κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις κατὰ Φάληρον συγκροτηθεῖσαν πρὸ διετίας, ἀληθῶς ἀλησμόνητον, συνδιάσκεψιν, κατ' αὐτὴν τῶν Βουλγάρων, Σέρβων καὶ Ρουμάνων, τὴν ὁμολογίαν, εἶνε δὲ ἀληθῶς ἄκρως ἄπορον πῶς ἐπέτρεψαν εἰς ἑαυτοὺς τοιούτους ὑπαινιγμοὺς ἐν τῷ ἀνωτέρω προσαχθέντι σχολίῳ οἱ περὶ τὸν «Ἐκκλ. Κήρυκα» τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθε κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην εἰς δικαστικὰς συνεδρίας κατὰ τὴν Τετάρτην καὶ Πέμπτην καὶ Παρασκευήν, ἐξετάσασα καὶ διάφορα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

—Ἡ διαδικασία τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἱερέως Φιλήμονος Βλαχοπούλου, ἀρξαμένη, ὡς ἐσημειώσαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ, ἀπὸ τῆς συνεδρίας τῆς Πέμπτης τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος παρετάθη ἐπὶ τριήμερον σχεδόν, λήξασα μόλις κατὰ τὰς πρωτας μεταμεσημβρινὰς ὥρας τοῦ Σαββάτου. Ἐδέησε δὲ σημειᾶ τινα τῶν κατηγοριῶν νὰ ἐξετασθῶσι καὶ κατ' ἀντιπαράστασιν τῶν μαρτύρων. Ἀπεδείχθη ὅτι ὁ κατηγορηθεὶς ἱερεὺς δὲν ὑπέπεσεν εἰς ἑτεροδοξίαν τινὰ περὶ τῆς Θεοτόκου, ἀλλ' ἀμυνόμενος, ὡς ἐνόμισε, τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας ἠξίωσεν ὅπως μὴ ψάλληται ὑπὸ τῶν πιστῶν ἐν τῷ παρακλητικῷ κανόνι «σῶσον ἡμᾶς» προκειμένου περὶ τῆς Θεοτόκου ἀλλὰ «πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν» καὶ μὴ γίνηται πρὸ τῆς ἁγίας αὐτῆς εἰκόνος γονυκλισία, ἅτε ἁρμοζούσης ταύτης μόνῃ τῇ θεότητι, τῇ καὶ μόνῃ σωζούσῃ τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξήγησεν αὐτῷ ὅτι τὸ «σώζειν» μὴ ἔχον μόνον ἀπολυτρωτικὴν ἔννοιαν, ἀλλὰ σημαῖνον βοήθειαν καὶ προστασίαν καὶ ἡ γονυκλισία δηλοῦσα οὐ μόνον «λατρείαν» ἀλλὰ καὶ «τιμητικὴν προσκύνησιν» δύνανται ν' ἀναφέρωνται καὶ εἰς τὴν Θεοτόκον. Ὁ κατηγορούμενος καὶ προφορικῶς καὶ διὰ «λιβέλλου» δηλώσας τὴν συμφωνίαν αὐτοῦ καὶ πρὸς τὰ ἀνωτέρω καὶ γενικῶς πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπηλλάγη πάσης κατηγορίας, ἐτιμωρήθη δὲ διὰ δύο ἐτῶν καὶ ἑνὸς μηνὸς ἀργίας διὰ τὸ προξενηθὲν σκάνδαλον.

—Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Τετάρτης ἐξεδικάσθη ἡ ὑπόθεσις τοῦ τέως ἡγουμένου τῆς ἱερᾶς Μονῆς Κοζίτσης (Ναυπακτίας) Θεοφίλου Θεοφανοπούλου, ὅστις κατεδικάσθη ἐπὶ σκανδάλῳ εἰς ἑξάμηνον ἀργίαν, καὶ ἰσόχρονον περιορισμὸν ἔν τινι τῶν Μονῶν Μετεώρων, κατὰ δὲ τὴν συνεδρίαν τῆς Πέμπτης ἐξητάσθη ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἱερέως Γεωργίου Φατσέα (Μητροπόλεως Κυθήρων), ὑποβληθέντος εἰς τὴν ποινὴν ἑξαμήνου ἀργίας δι' ἀνοίκειον συμπεριφορὰν πρὸς τοὺς πιστούς.

—Ὁμοίως κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ἐξεδικάσθη ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἀρχ. Παναρέτου Πολυκάρπου, (Σπάρτης) ὅστις διά τινων δημοσιευμάτων, ἐν ποιητικῷ λόγῳ, ἐξεφράσθη ἀνευλαβῶς περὶ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξ ἀφορμῆς τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος περιωρίσθη εἰς τὴν ποινὴν τῆς αὐστηρᾶς ἐπιπλήξεως μετὰ τὴν προφορικὴν καὶ ἔγγραφον δήλωσιν αὐτοῦ ὅτι δὲν εἶχε τὴν πρόθεσιν νὰ προσβάλῃ τὴν Ἱεραρχίαν, ὅτι ζητεῖ συγγνώμην καὶ ὅτι θὰ συμμορφοῦται καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ὡς ἀνέκαθεν, ἄλλως τε, πράττει πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας περὶ ἡμερολογίου.

—Τέλος κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Παρασκευῆς ἐκδικασθείσης τῆς ὑποθέσεως τῶν τριῶν Διακόνων Ἀνθίμου Πρωτονοταρίου, Ἀντωνίου Μπήτρου καὶ Αὐξεντίου Ἰωάννου (τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς) κατεδικάσθησαν οὗτοι εἰς καθαίρεσιν καὶ ἀπογύμνωσιν ἀπὸ τοῦ ἱερατικοῦ σχήματος, διότι συμμετέσχον τοῦ ρητῶς ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων ἀπαγορευομένου εἰδωλολατρικοῦ «κλείδωνος» καὶ δι' ἄλλας συνεπαγομένας τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν πράξεις.

—Χθὲς μετὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Μακ. Πρόεδρος ἐπεσκέφθη τὸν κ. Πρωθυπουργὸν καὶ παρέμεινε παρ' αὐτῷ ἐπὶ μακρόν.

—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἄγων τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἱερῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν βοηθῶν Ἐπισκόπων θεοφιλ. Σταυρουπόλεως καὶ Βρεσθένης καὶ ἀναλόγου ἀριθμοῦ ἱερέων. Μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν, περὶ ὥραν 12ην, προηγουμένου ἀνὰ δύο στίχους τοῦ ἱεροῦ Κλήρου μετέβη πεζῇ εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπήν, ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς ὁποίας ἦσαν παρατεταγμένοι οἱ μαθηταὶ τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησ. Σχολῆς, τὰ ὀρφανὰ Ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ὡς καὶ τὰ μέλη τοῦ χοροῦ τοῦ ναοῦ. Ἐψάλη δὲ ὑπ' αὐτῶν ἡ «φήμη» τοῦ Μακαριωτάτου ἅμα τῇ εἰσόδῳ αὐτοῦ. Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐχαιρέτισαν τὸν ἑορτάζοντα ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες Ἱεράρχαι, ἐκ μέρους δὲ τῆς Συνόδου ὁ πρῶτος τῇ τάξει τῶν Συνέδρων προσεφώνησε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον διὰ τῶν ἑξῆς:

«Ἡ Διαρκὴς Ι. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐνετείλατό μοι νὰ ἐκφράσω τῇ Ὑμετέρᾳ Σεπτῇ Μακαριότητι ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις Αὐτῆς τὰ ἐγκάρδια αὐτῆς συγχαρητήρια, συνάμα δὲ νὰ δεηθῶ τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, ὅπως ἀξιοῖ τὴν Ὑμετέραν πεπνυμένην Μακαριότητα νὰ ἑορτάζῃ καὶ πανηγυρίζῃ τὴν ὀνομαστικὴν Αὐτῆς ἑορτὴν μέχρι βαθυτάτου γήρατος ἐν πλήρει ὑγείᾳ καὶ χαρᾷ, ἵνα δεηθῶ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅπως ἐνισχύῃ Αὐτὴν διὰ τῆς θείας Αὐτοῦ χάριτος νὰ ἀγωνίζηται, ὡς ἀγωνίζεται, τὸν καλὸν ὑπὲρ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως ἀγῶνα. Ἵνα δεηθῶ τοῦ Θεοῦ διὰ πρεσβειῶν τοῦ σήμερον ἑορταζομένου Μεγάλου Ἁγίου, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Ἀρχιεπισκόπου Κων)πόλεως, νὰ κραταιύνῃ τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, σοφὸν τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης διδάσκαλον, νὰ ἐργάζηται ἀεὶ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνθέρμου ζήλου ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς ἁγίας ἡμῶν Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐπ' ἀγαθῷ Αὐτῆς. »Ζῆθι, Μακαριώτατε, ἐπὶ πάμπολα ἔτη πρὸς χαρὰν ἡμῶν καὶ τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ πληρώματος».

Ὁ Μακαριώτατος ἀπήντησεν εὐχαριστῶν θερμῶς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον διὰ τὰς εὐχὰς αὐτῆς καὶ δεηθεὶς τοῦ Ὑψίστου ὅπως ἐνισχύῃ πάντας τοὺς Ἱεράρ-

χας εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἀγῶνας. Μετὰ τοῦτο ὑπέβαλον τὰ σέβη αὐτῶν ὁ περιστάμενος ἐν πυκνῇ παρατάξει ἱερὸς Κλῆρος καὶ ἄπειρον πλῆθος λαοῦ, οἱ Καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ οἱ τῆς Ριζαρίου Ἐκκλησ. Σχολῆς, οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, οἱ τοῦ ἐν τῇ Μονῇ Πετράκη οἰκοτροφείου ἐν σώματι, προσφωνήσαντος ἑνὸς αὐτῶν καὶ ἀπαντήσαντος τοῦ Μακαριωτάτου, οἱ τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησ. Σχολῆς μαθηταὶ καὶ τὰ ὀρφανὰ τοῦ Ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ἀναμέλψαντες διαφόρους ὕμνους. Προσῆλθε δι' ἐφεξῆς ὁ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ Κυβερνιτικὸς Ἐπίτροπος, Πρεσβευταὶ τῶν Ὀρθοδόξων Κρατῶν, Ὑπουργοί, Βουλευταί, οἱ Δήμαρχοι Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ πάσης τάξεως εὐλαβεῖς ἐπισκέπται οὐ μόνον ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ Πειραιῶς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἀπωτέρου τῆς Ἀττικῆς χωρίου, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Ἐν σώματι προσῆλθον ἀντιπροσωπεῖαι διαφόρων θρησκευτικῶν ὀργανώσεων, ὧν ἡ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανικῶν ἑνώσεων νέων, Κυριῶν καὶ κορασίων ὑπὸ τὸν Πρόεδρον αὐτῶν Αἰδεσιμ. Ἄγγελον Νησιώτην καὶ τὸν ἀντιπρόεδρον Ἀρχιμ. Προκόπιον Καλλιοντζῆν, οἵτινες καὶ προσεφώνησαν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἀπαντήσαντα δεόντως. Αἱ ἐπισκέψεις ἐξηκολούθησαν καὶ τῇ ἐπαύριον, πρώτων προσελθόντων ἐν σώματι τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου ὑπὸ τὸν κ. Διευθυντὴν αὐτοῦ, εἰς προσφώνησιν τοῦ ὁποίου ἀπήντησεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Ἀπὸ τῆς παραμονῆς δὲ τῆς ἑορτῆς ἐλήφθησαν παρὰ τῶν Πατριαρχῶν καὶ λοιπῶν Προέδρων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, παρὰ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις σεβ. Ἀρχιερέων, παρὰ πλείστων Σωματείων, ὀργανώσεων καὶ ἰδιωτῶν ἄπειρα τελεγραφήματα.

—Εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον τῆς Κερκύρας διεξήχθη τὴν 4ην Νοεμβρίου ἐνδιαφέρουσα δίκη ἐναντίον τοῦ χιλιαστοῦ Εὐαγγέλου Μανιατοπούλου. Ἡ ὁμὰς τῶν ἐν Κερκύρᾳ χιλιαστῶν, ἀποτελουμένη κυρίως ἐκ Λυκουριωτῶν (ἠπειρωτῶν) καὶ δρῶσα εἰς τὸ προάστειον τῆς Γαρίτσης, ἀναγνωρίζει τὸν Μανιατόπουλον τοῦτον ὡς «πρεσβύτερον» (!), ὡς τοιοῦτος δ' ἐνεφανίσθη καὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. Μεταξὺ τῶν ἄλλων κατηγορεῖτο ὅτι δημοσίᾳ χυδαιότατα ἐξύβριζε καὶ ἐπροπηλάκιζε τὰ Μυστήρια τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν ὑπεστήριξεν ὁ ἀξιότιμος κ. Ἀνδρέας Καρύδης, δικηγόρος διακρινόμενος διὰ τὴν πολυμάθειαν, τὴν εὐγλωττίαν καὶ τὸν ζῆλον ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὁ κ. Καρύδης ἀνέπτυξεν ἐμβριθῶς καὶ ἐμπεριστατωμένως τὰς χιλιαστικὰς δοξασίας, ἀποδείξας τὸ ἀντιχριστιανικὸν καὶ σαθρὸν αὐτῶν, καὶ τονίσας τὴν σημασίαν τῶν σκοπῶν τοὺς ὁποίους ὑποκρύπτουσιν οἱ αὐτοκαλούμενοι σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν. Τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον ἐπευφήμησε τὸν διακεκριμένον τοῦτον δικηγόρον, τὸ δὲ δικαστήριον ἐπέβαλεν εἰς τὸν κατηγορούμενον χιλιαστὴν Μανιατόπουλον φυλάκισιν 85 ἡμερῶν, ἄνευ ἀναστολῆς, τὰ ἔξοδα τῆς δίκης καὶ τὴν καταβολὴν γενναίου ποσοῦ διὰ τὴν ψυχικὴν ὀδύνην τοῦ ὑπὸ τοῦ χιλιαστοῦ τούτου ὑβρισθέντος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σαλαμῖνι Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ πενταετὴς ἐνοικίασις τῆς ῥητινοσυλλογῆς τοῦ κτήματος τῆς Μονῆς (Κανδῆλι) κειμένου ἐν τῇ περιφερείᾳ Μεγαρίδος κατὰ τὰ γνωστὰ αὐτοῦ ὅρια καὶ κατὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεως, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἔν τε τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ ἐν τῷ ἐν Μεγάροις Συμβολαιογραφείῳ τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Ἰωάννου Μιργιαγκοπούλου. Ἡ δημοπρασία γενήσεται τῇ 20ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐν Μεγάροις καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν Δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιοβράφου κ. Μιργιαγγοπούλου τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ἀρξαμένη τῇ 10η π. μ. ὥρᾳ καὶ λήξουσα τῇ 12η τῆς Μεσημβρίας Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται ποσὸν δραχ. 5.000 ἐτησίως. Οἱ συναγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι νὰ παρουσιάσωσιν ἐνδείξεις ἐγγυοδοσίας τῆς παρούσης ἐνοικιάσεως, ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτοι, ὡς καὶ πᾶσα δι' ἀναφορᾶς προσφορὰ ἄνευ ἐγγυοδοσίας. Οἱ ὀφειλέται τῆς Μονῆς ἢ διάδικοι αὐτῆς ἐκ μισθώσεως ἢ καταπατήσεως ἢ ἀμφισβητήσεως μοναστηριακοῦ κτήματος δὲν γίνονται δεκτοὶ εἰς τὸν διαγωνισμόν. Ἐν Πειραιεῖ τῇ 8η Νοεμβρίου 1927

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σαλαμῖνι Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης ἡ Κοίμησις τῆς Θεοόκου Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ πενταετὴς ἐνοικίασις τῆς χορτονομῆς τοῦ κτήματος τῆς Μονῆς Κανδῆλι κειμένου ἐν τῇ περιφερείᾳ Μεγαρίδος κατὰ τὰ γνωστὰ αὐτοῦ ὅρια καὶ κατὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἔν τε τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ ἐν τῷ ἐν Μεγάροις Συμβολαιογραφείῳ τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Ἰωαν. Μιργιαγγοπούλου. Ἡ δημοπρασία γενήσεται τῇ 13η τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐν Μεγάροις καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Μιργιαγγοπούλου τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ἀρξαμένη τῇ 10 π. μ. ὥρᾳ καὶ λήξουσα τῇ 12 τῆς μεσημβρίας. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται ποσὸν δραχ. 5000 ἐτησίως. Οἱ συναγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι νὰ παρουσιάσωσιν ἐνδείξεις ἐγγυοδοσίας τῆς παρούσης ἐνοικιάσεως, ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτοι ὡς καὶ πᾶσα δι' ἀναφορᾶς προσφορὰ ἄνευ ἐγγυοδοσίας. Οἱ ὀφειλέται τῆς Μονῆς ἢ διάδικοι αὐτῆς ἐκ διαφορᾶς προερχομένης ἐκ μισθώσεως ἢ καταπατήσεως ἢ ἀμφισβητήσεως μοναστηριακοῦ κτήματος δὲν γίνονται δεκτοὶ εἰς τὸν διαγωνισμόν. Ἐν Πειραιεῖ τῇ 3η Νοεμβρίου 1927

Ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σπηλαίου διακηρύττει ὅτι. Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν περὶ τετραετοῦς ἐνοικιάσεως, οἱ ἀγροὶ τῆς Μονῆς εὑρισκόμενοι ἐν ταῖς ἑξῆς, θέσεσι, Παπαδήμου, Ἀμπέλι, Προσήλιο, Ἀνήλιο, Λουκάδικα, Σηκωπᾶ, Βαγένη, Χρύσανθος Πιγατανίτσα, Καριά, Γούρτα βαθιά Κέντρο δένδρα, Γούρτα Ἰτιαί, Ἰτιά, Μπουζῆ, Παπαδιοαύσι, Σκουλάδικα, καὶ Δέσις. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 20ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν τῇ κεντρικῇ πλατείᾳ τοῦ χωρίου Σπηλαίου, καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβογαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Ξιάκας. Οἱ ὅροι συγγραφῆς ὑποχρεώσεων εὑρίσκωνται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Σπηλαίου τῇ 28 Ὀκτωβρίου 1927.

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον Ἱερᾶς Μονῆς Προδρόμου Φωκίδος Προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως οἱ κατὰ τὴν περιφέρειαν Δεσφίνης καὶ ἐν τῇ θέσει «Ἅγιος Στέφανος» δύο ἀγροὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς αὐτοῦ: Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 4ην Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Δεσφίνῃ ἐνώπιον τοῦ συμβογαιογράφου Χρισσοῦ κ. Δ. Ψαρροῦ, τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Παρνασσίδος καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ἀρχικῆς συγγραφῆς αὐτοῦ. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Προδρόμου τῇ 11 Ν)βρίου 1927.